

Redding brengend plastic in balloze beugelsport

Twee jaar geleden werd de beugelsport in Noord-Limburg met de ondergang bedreigd wegens het te kort aan geschikte ballen. Beugelballen moeten tegen een stootje kunnen, want beugelaars zijn door-gaans mannen met kracht in de (hemds)mouwen, die het houten monster liever een oplawaal met hun slagwapen verkopen dan het in een voordelige positie voor de tegenpartij te laten liggen. Beugelballen moeten voorts nog aan andere eisen voldoen: ze mogen niet te licht zijn vanwege het gevaar, dat zij onder de kracht der slagen zouden opspringen en deelnemers of toeschouwers om de oren zouden vliegen, afgezien nog van het feit, dat het beugelen als spel voor mannen een te kinderachtig balletje niet zou verdragen; ze mogen ook weer niet te zwaar zijn, daar de spelregels het bespelen van een flinke baan noodzakelijk maken. IJzer of non-ferro metaal kwam daardoor voor beugelbal niet in aanmerking. Het moest hout zijn, hard en zwaar hout, zoals dat in de tropische bossen groeit. Maar aangezien de beugelsport een weinig beoefende sport is — althans buiten Noord-Limburg — en het afzetgebied derhalve klein was, staakten voor en na de mannen, die een beugelbal konden maken, hun bedrijvigheid in deze en kwam N.-Limburg in beugelballennood te zitten. De bond der beugelaars heeft twee jaar geleden de crisis het hoofd geboden door de beugelgelederen nog eens grondig uit te kammen op het aanwezige materiaal. Enige ballen werden tot „bondsballen” gepromoveerd, die alleen gebruikt mochten worden bij zeer speciale belangrijke wedstrijden, en met enige andere ballen, die uit minder kwaliteitsvol materiaal waren vervaardigd, heeft men tot nog toe de zaken steeds rollende kunnen houden.

Met lede ogen zag men echter de gebreken, met heimwee dacht men aan de vroegere rijkdom, en met bang hart dacht men aan de toekomst als ook de laatste bondsballen het begeven zouden hebben. Al die sombere gevoelens zijn thans door een lichtstraal van hoop opgemonterd en wel omdat er een kans bestaat, dat het „wondermiddel” plastic met zijn duizend-en-een mogelijkheden ook hier redding kan brengen.

Het bestuur van de Noord-Limburgse Beugelbond en afgevaardigden van alle daarbij aangesloten verenigingen zijn Zondag met vederlichte tred en met een hart, waarvan een beugelbal scheen te zijn afgewenteld, teruggekeerd van een demonstratie met plastic-beugelballen, die op de baan van Tegelen's Kuiters gehouden werd. „Als het beste beugelhout zo waar en zo prima op slag”, luidden de enthousiaste commentaren en de plastic-kogel werd daarbij waarachtig niet gespaard. Men haalde er uit, wat er in zat, en dat was alles waaraan een beugelbal behoort te voldoen. Slechts in één opzicht stelde de nieuwe bal teleur: zijn klank was dof, hetgeen weliswaar een bijkomstigheid is, maar toch niet zonder belang genoemd moet worden. Als men de ketsende mu-

ziek kent, die hout op hout op de kegelbanen de oren der beugelaars streelde, begrijpt men wat wij bedoelen. Daartegenover staat in het voordeel der plastic-ballen, dat zij in witte en blauwe kleur verkrijgbaar zijn, een groot gemak voor de wedstrijden, terwijl hier bovendien geldt, dat het oog gewonnen heeft wat door het oor verloren is. De prijs van deze plastic-beugelprojectielen is tenslotte niet nadelliger dan die van de houten. Wil men er meer van weten, dan wende men zich tot dhr. P. Driessen, Kerkhoflaan, Tegelen.